

CHALLENGE ACCEPTED

De instructies voor haar overlijden waren duidelijk geweest. Ella had gewild dat ik voor haar het meest 'wijfelijke' badpak dat ik kon vinden kocht. Na wat nare blikken van vrouwen in de Hunkemöller, had ik een roze badpak met vage lijntjes gevonden. Daarna had ze me naar de Wallen gestuurd om een prostituee om nagellak te vragen. In Amsterdam had ik al snel een bordeel gevonden, waar een lieve, blonde vrouw me haar nagellak had gegeven en een kus op de wang. Ook na haar overlijden zouden er instructies volgen, had ze me verteld, maar hoe ik daaraan zou komen was een raadsel. Tot ik -vlakbij het watertje waarin haar lichaam was gevonden- de sleutel kreeg van Ella's oude schoolkluisje van haar knopen-instructeur.

'Wat ben je nou weer van plan Ella?' dacht ik en liep de volgende dag meteen naar haar kluisje. Ik had iets vreemds verwacht, zoals een bowlingbal of een lolly. Maar het enige wat in haar kluisje lag was een klein boekje. Toen ik het opende viel er een briefje uit.

"Hee Nick,
Sorry voor dit gedoe, maar ik vond dat je wel een avontuur kon gebruiken. Nog één opdracht. Vertel wat me aan het lachen maakte, of over mijn vreemde gewoonten, maar ook over de slechte gebeurtenissen. Ik wil mensen helpen met mijn verhaal. Ella, voor eens en altijd, over en uit."

Hoe meer ik las, hoe meer ik Ella begon te begrijpen. Ik vertelde haar mentor haar verhaal en het lukte me niet om niet te huilen: "Ella was complex, ze had veel meegemaakt. Haar basisschooltijd wilde ze het liefst vergeten, ze werd toen alleen maar gepest. En thuis werd ze gestraft als school weer belde. Ze was ontzettend opgelucht geweest toen ze na de zomervakantie naar de middelbare kon. Maar die zomer gebeurde er iets wat nooit had mogen gebeuren. Ze werd verkracht. Hierdoor kreeg Ella een eetstoornis. Maar als je naar haar keek had haar ondergewicht niet opgevallen. Ella lachte altijd. Want als je niet lacht merken ze dat het niet goed gaat was haar idee. Ze hield alles voor zichzelf. Zelfs toen ze naar het ziekenhuis ging, en zelfs toen ze de diagnose leukemie kreeg. Zelfs haar ouders waren niet op de hoogte gebracht. Ze deed het allemaal alleen. De enige persoon die ze ooit iets heeft toevertrouwd was haar dokter. Na een paar maanden nog te hebben gelachen, ging ze snel achteruit. En nu wisten haar ouders en vrienden ook dat Ella er niet meer lang zou zijn. Ze begon het einde voor te bereiden. Met als laatste wens; haar verhaal delen."

Beeld: Luc Schol